23. 6. 2014

ID: 94595

Bezdůvodné obohacení

Právní vztah z bezdůvodného obohacení je závazkovým právním vztahem (obligací), závazkový právní vztah (jako právní vztah relativní) je vždy právním vztahem dvoustranným, popř. vícestranným. Vztah vzniklý z bezdůvodného obohacení spočívajícího v plnění bez právního důvodu je vztahem vzniklým z jednostranného právního úkonu, pro nějž platí, že se řídí právem státu, v němž má dlužník bydliště.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 1730/2013, ze dne 6.5.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce JUDr. R. H., proti žalovanému Ing. R. M., zastoupenému Mgr. Ing. A.T., advokátem, se sídlem v B., o zaplacení částky 2,429.723,- Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 44 C 178/96, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. prosince 2012, č. j. 28 Co 7/2007-672, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. února 2013, č. j. 28 Co 7/2007-689, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. prosince 2012, č. j. 28 Co 7/2007-672, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13. února 2013, č. j. 28 Co 7/2007-689, se v části výroku o věci samé pod bodem I, jíž byl přisuzující rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2006, č. j. 44 C 178/96-255, potvrzen co do úroku z prodlení ve výši 11,50 % p. a. od l. listopadu 1996 do zaplacení z částek 859.427,- Kč, 166.764,20 Kč, 508.285,- Kč a 346.460,- Kč, jakož i ve výrocích o nákladech řízení pod body III až VIII, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. V rozsahu, v němž směřuje proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, v té části výroku o věci samé pod bodem I, jíž byl přisuzující rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2006, č. j. 44 C 178/96-255, potvrzen co do částek 859.427,- Kč a 166.764,20 Kč, se dovolání odmítá. Ve zbývající části se dovolání zamítá.

Z odůvodnění :

Žalobce, jako právní nástupce společnosti Oekotac, Vaclena & Scheja, se sídlem v Curychu (dále též jen „Oekotac“ či „Společnost“), jímž se měl stát na základě smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 3. února 1994, se (po částečném zpětvzetí žaloby co do částky 15.325,- Kč) domáhal po žalovaném zaplacení částky 2,429.723,- Kč s úrokem z prodlení za zboží, které Společnost dodala žalovanému, z toho částky 1,155.632,- Kč za zboží od společnosti Flyhorse Technology Ltd., se sídlem v Honkongu (dále též jen „Flyhorse“), a částky 200.117,- Kč za zboží švédské firmy Petterson (dále též jen „Petterson“). Další částky 625.570,- Kč (z původně uplatněných 640.899,- Kč) a 433.075,- Kč požadoval z titulu půjček, které Společnost poskytla žalovanému dne 28. května 1991 ve výši 30.300,- DEM a dne 19. července 1991 ve výši 20.000,- DEM.

Městský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. ledna 2006, č. j. 44 C 178/96-255, v pořadí druhým v této věci, uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 1,155.632,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 18 % p. a. (0,05 % denně) od 7. září 1991 do zaplacení, částku 200.117,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 18 % p. a. (0,05 % denně) od 25. října 1991 do zaplacení, částku 625.570,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 18 % p. a. (0,05 % denně) od 1. dubna 1993 do zaplacení a částku 433.075,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 18 % p. a. (0,05 % denně) od 20. července 1993 do zaplacení, v částce 15.325,- Kč řízení zastavil, rozhodl o nákladech řízení a vydal předběžné opatření, jímž uložil žalovanému složit do úschovy soudu částku 1,500.000,- Kč.

Soud prvního stupně vzal za prokázané, že Společnost, založená za účelem obchodování elektronikou

s obchodními partnery v České republice, byla při dodávkách smluvním partnerem žalovaného a že žalovaný a jeho firma ITAC byl smluvním partnerem odbatelů v České republice. Žalovaný zajišťoval objednávky u českých odběratelů, které předal Společnosti, ta zboží objednala, zaplatila je ze svého účtu, zaplacené zboží bylo dodáno žalovanému, o zisk se dělily obě strany. Žalovaný si pro zboží jezdil do Vídně, kde je přebíral, následně se počítače konfigurovaly a rozvážely českým zákazníkům. Na základě objednávky žalovaného Společnost objednala, zaplatila a žalovanému dodala zboží společnosti Flyhorse, jež bylo převzato od spediční firmy dne 29. července 1991; k dodanému zboží vystavila fakturu splatnou dne 6. září 1991 na částku 83.123,20 CHF (93.396,85 DEM), což v přepočtu z DEM činilo 1,635.378,80 Kč, v přepočtu z CHF 1,659.139,- Kč. Po vyrovnání části ceny dobropisem zůstalo k úhradě 66.710,85 DEM, což ke dni splatnosti činilo 1,168.106,90 Kč, žalovaným neuhrazených (žalobou je uplatněna pouze částka 1,155.632,- Kč). Na základě objednávky žalovaného ze dne 17. září 1991 objednala Společnost zboží firmy Petterson, které zaplatila, žalovanému dodala a fakturovala mu je fakturou č. 105/Muller v částce 11.552,- DEM splatnou 24. října 1991, což představuje 203.779,04 Kč. Též tato částka, z níž žalobce požaduje 200.117,- Kč, zůstala neuhrazena.

Soud prvního stupně dále zjistil, že Společnost poskytla žalovanému dne 19. července 1991 půjčku ve výši 20.000,- DEM s úrokem ve výši 10,5 %, splatnou dne 19. července 1993, a že „ke dni vrácení půjčky“ šlo o částku 434.150,- Kč, z níž žalobce požaduje 433.075,- Kč. Dne 28. března 1991 Společnost poskytla žalovanému půjčku ve výši 30.300,- DEM s úrokem ve výši 10,5 %, splatnou dne 31. března 1993, což ke dni splatnosti činí žalobcem požadovanou částku 625.570,- Kč (po zpětvzetí žaloby co do částky 15.325,- Kč).

Námitku promlčení uplatněnou žalovaným shledal soud prvního stupně nedůvodnou a uplatněné nároky po aplikaci ustanovení upravujících kupní smlouvu v § 409 odst. 1 obchodního zákoníku (zákona č. 513/1991 Sb., účinného do 31. prosince 2013, dále též jen „obch. zák.“) a smlouvu o půjčce v § 657 a násl. v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, účinném do 31. prosince 2013 (dále též jen „občanský zákoník“ nebo „obč. zák.“), posoudil jako opodstatněné. Úrok z prodlení přiznal podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudkem ze dne 10. prosince 2008, č. j. 28 Co 7/2007-405, řízení zastavil co do úroku z prodlení ve výši 18 % p. a. z částky 15.325,- Kč od 1. dubna 1993 do zaplacení, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I co do povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 1,880.936,40 Kč s 13,54 % úrokem z prodlení od 1. listopadu 1996 do zaplacení potvrdil a co do částek Kč 296.204,80 Kč, Kč 33.353,-, Kč 117.285,- a Kč 86.615,- , u všech s 4,46 % úrokem z prodlení od 1. listopadu 1996 do zaplacení, a co do úroku z prodlení ve výši 18 % z částek Kč 1,155.632,- od 7. září 1991, Kč 200.117,- od 25. října 1991, Kč 625.570,- Kč od 1. dubna 1993 a Kč 433.075,- od 20. července 1993, u všech do 31. října 1996, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v tomto rozsahu zamítl (výrok pod bodem III). Rozsudek soudu prvního stupně změnil též ve výroku o předběžném opatření tak, že návrh na jeho vydání zamítl, a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Poté, co Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 25. února 2010, č. j. 23 Cdo 2433/2009-446, tento rozsudek odvolacího soudu zrušil v potvrzujícím výroku o věci samé a v nákladových výrocích, odvolací soud v záhlaví označeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně v přisuzujícím výroku o věci samé potvrdil co do povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částky 859.427,- Kč, 166.764,20 Kč, 508.285,- Kč a 346.460,- Kč, u všech s úrokem z prodlení ve výši 11,50 % p. a. od 1. listopadu 1996 do zaplacení (výrok pod bodem I), co do požadavku na zaplacení úroků z prodlení ve výši 2,04 % p. a. z částek 856.427,- Kč, 166.764,20 Kč, 508.285,- Kč a 346.460,- Kč od 1. listopadu 1996 do zaplacení rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé změnil tak, že v tomto rozsahu žalobu zamítl (výrok pod bodem II), a rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů (výroky pod body III až VIII).

Odvolací soud konstatoval, že předmětem řízení zůstalo zaplacení částky 1,880.936,40 Kč s 13,54 % úrokem z prodlení od 1. listopadu 1996 do zaplacení, z níž částka ve výši 859.427,320 Kč se týká nároku za dodávku zboží společnosti Flyhorse, částka 166.764,23 Kč nároku za dodávku zboží firmy Petterson a částky 508.285,- Kč a 346.460,- Kč se týkají nároků z půjček. Poté, co zopakoval dokazování výslechem svědků A. K., L. K., Ing. F. C. a I. H. a částí listinných důkazů, doplnil dokazování (v intencích návrhů stran předložených po poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř.) výslechem svědků Ing. J. H., Č. K. a S. J., vyúčtováním za rok 1990, fakturami určenými společnostem BIOINTER a Služba výzkumu a čestným prohlášením B. S.

Odvolací soud dospěl především k závěru, že žalovaný neprokázal tvrzení o tom, že dodávka zboží od společnosti Flyhorse byla zcela plněním na objednávky společnosti BIOINTER vůči Společnosti. Argumentoval, že zatímco k převzetí zboží ve Vídni došlo 27. září 1991, objednávky byly vystaveny již ve dnech 19. července 1990 a 27. července 1990 a faktury na ně odkazující dne 28. září 1990, a ani platba společnosti BIOINTER z 27. srpna 1991 ve výši 26.686,- DM neodpovídá uvedeným dokladům. Zdůraznil, že v dokladu o převzetí zboží od spediční společnosti z 29. července 1991 není o společnosti BIOINTER zmínka a naopak je z něho zřejmé, že zboží bylo určeno žalovanému jako podnikateli, jenž také převzetí potvrdil. Odvolací soud uzavřel, že ani z výpovědí svědků nevyplývá, že by dodávka od společnosti Flyhorse převzatá žalovaným dne 27. září 1991 měla být ještě plněním na zakázku Šmeralových závodů (někdejšího zaměstnavatele žalovaného), naopak výpovědi svědků Č. K. a I. H. spíše podporují žalobcovo tvrzení, že žalovaný v době, kdy již podnikal, přejímal ve Vídni jím objednané a jemu dodávané zboží. Z faxu ze dne 19. září 1991, z listiny označené jako Order No 0170991/M, z výpovědi svědkyně A. K. a nakonec i z původní výpovědi samotného žalovaného odvolací soud zjistil, že zařízení na sledování netopýrů od společnosti Petterson objednávala u Dr. V. firma ITAC, resp. žalovaný.

Na základě toho pak odvolací soud dovodil, že dodávky zboží měly smluvní základ ve smlouvách kupních a že žalovanému, který toto zboží objednal u Společnosti, která pak sama zboží objednala u společností Flyhorse a Petterson a jim za ně zaplatila a posléze je dodala žalovanému, vznikla ve smyslu ustanovení § 276 a následujících zákona č. 101/1963 Sb., o právních vztazích v mezinárodním obchodním styku, zrušeného ke dni 1. ledna 1992 zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem (dále jen „ZMO“), povinnost k zaplacení jeho ceny.

Při určení výše úroku z prodlení odvolací soud aplikoval ustanovení § 231 odst. 2 ZMO. Z webových stránek České národní banky zjistil, že úroková sazba v případě úvěru na eskont i reeskont směnek se v rozhodné době rovnala diskontní sazbě a ke dni 1. listopadu 1996 činila 10,5% p. a., přiznal proto žalobci – podle citovaného ustanovení - úroky z prodlení ve výši o 1 % vyšší, tj. ve výši 11,5 % p. a.

Vycházeje z ustanovení § 76 a násl. ZMO odvolací soud dovodil, že obecná tříletá promlčecí lhůta stanovená v § 82 ZMO ke dni 24. února 1994, kdy byly předmětné nároky uplatněny u soudu, u žádného z nich neuplynula. Podrobně též zdůvodnil, že ani aplikace Vídeňské úmluvy o mezinárodní koupi zboží by nevedla k jiným závěrům, a to ani v otázce promlčení, neboť to by se vzhledem k ustanovení § 13 odst. 1 a § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, zrušeného ke dni 1. ledna 2014 zákonem č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (dále též jen „ZMPS“), řídilo švýcarským občanským zákoníkem, který v článku 127 stanoví desetiletou promlčecí dobu pro všechny nároky, pro něž spolkové civilní právo nestanoví něco jiného.

V otázce žalobcem uplatněných nároků z půjček, které měly být žalovanému poskytnuty do začátku jeho podnikání, odvolací soud dospěl k závěru, že nelze mít za prokázáno žalobcovo tvrzení o tom, že Společnost dočasně přenechala peněžní prostředky žalovanému a ten se zavázal vrátit je do 31. března 1993 a do 19. července 1993 se sjednaným úrokem ve výši 10,5 %, tedy o skutečnostech

umožňujících aplikaci ustanovení § 426 ZMO upravujících smlouvu o půjčce. Za prokázané však odvolací soud nevzal ani tvrzení žalovaného, že není dán důvod k vrácení těchto finančních prostředků, neboť mu je Společnost na jeho účet ve Vídni vyplatila na základě dohody s Dr. V. a Ing. S. podle vyúčtování za rok 1990 jako jeho podíl na zisku (resp. provizi) vytvořeného společnou činností z dovozu počítačových komponentů pro Šmeralovy závody, na němž byl takto finančně zainteresován (to v době, kdy jednal se Společností ve věci těchto obchodů jako zaměstnanec Šmeralových závodů). Argumentoval, že listiny předložené žalovaným [tzv. vyúčtování – rozvaha z 8. května 1991; Účetnictví Oekotac, závěrečný účet 1990 (duben 1991), vyúčtování z října 1991, faktury společností Oeokoplan a Oekotac vystavené společnosti Služba výzkumu] potvrzují pouze to, jak v rámci dovozů počítačových komponentů pro Šmeralovy závody probíhala fakturace dodávek švýcarskými společnostmi Službě výzkumu. Z výpovědí svědků Ing. H., Č. K. a Dr. V. sice vyplývá, že žalovaný pobíral jako zaměstnanec Šmeralových závodů provize plynoucí z dovozu počítačových komponentů pro tento podnik, žalovaný však neprokázal, že by mu předmětné peněžní prostředky náležely z tvrzené neformální dohody. Zároveň odvolací soud zdůraznil, že případné profitování žalovaného na zisku z obchodů soustředěného na účtu švýcarských společností při dodávkách počítačových komponentů pro Šmeralovy závody do doby, než začal se Společností spolupracovat jako podnikatel, nemohlo mít žádný právní podklad.

V situaci, kdy se nepodařilo prokázat právní důvod poskytnutého plnění, odvolací soud posoudil toto plnění jako plnění bez právního důvodu ve smyslu ustanovení § 703 odst. 1 ZMO. Dovodil, že vedle práva na jeho vydání má žalobce právo na úrok z prodlení podle ustanovení § 231 ZMO ve výši 11,5 % za dobu od 1. listopadu 1996. V otázce promlčení tohoto nároku odvolací soud odmítl žalovaným prosazovaný názor o nutnosti aplikace švýcarského práva a dovodil, že pokud by mezi právním předchůdcem žalobce a žalovaným nedošlo k volbě práva a mělo by se vycházet z kolizních ustanovení ZMPS, bylo by při určení rozhodného práva aplikováno ustanovení § 14 ZMPS, podle něhož právní poměry vzniklé z jednostranných právních úkonů se řídí právním řádem státu, v němž má dlužník bydliště, resp. sídlo, tj. v souzené věci právním řádem tuzemským. Skutečnost, že žalovaný přijal částky poskytnuté mu bez právního důvodu, podle jeho úsudku neznamená, že se jednalo o právní vztah odpovídající dvoustrannému právnímu úkonu. Na základě toho odvolací soud uzavřel, že ani stran těchto nároků obecná tříletá promlčecí lhůta podle ustanovení § 82 ZMO ke dni jejich uplatnění u soudu neuplynula.

Rozsudek odvolacího soudu v potvrzujícím výroku pod bodem I napadl žalovaný dovoláním, jež co do přípustnosti opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b) občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. prosince 2012 (dále jen „o. s. ř.“) a jež považuje za důvodné v rovině všech zákonem stanovených dovolacích důvodů [§ 241a odst. 2 písm. a) a b) a odst. 3 o. s. ř.].

Vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.], měl odvolací soud řízení zatížit tím, že dovolatele nepoučil o změně svého právního názoru v otázce, zda se jedná o vztah z kupní smlouvy či z bezdůvodného obohacení, že neprovedl navržený důkaz výslechem B. S. k tvrzení dovolatele o provizích, které mu plynuly ze spolupráce s Dr. V. a Ing. S., a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, zda aplikoval české či švýcarské právo. Za vadu řízení dovolatel považuje též nedostatek žalobcovy aktivní legitimace (míněna zjevně legitimace věcná), který dovozuje z neurčitosti smlouvy o postoupení pohledávek, v důsledku níž nebyly uplatněné nároky na žalobce převedeny.

Dovolatel namítá, že v části týkající se dodávek zboží vychází napadené rozhodnutí ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování (§ 241a odst. 3 o. s. ř.). Argumentuje, že z žádného z provedených důkazů nelze učinit závěr, že by se Společností uzavřel kupní smlouvy na konkrétní zboží a dohodl se s ní na kupní ceně. Vytýká odvolacímu soudu, že na základě takřka totožných důkazů, které byly provedeny v předchozím řízení, učinil zcela odlišná skutková zjištění a že neuvedl, ze kterých důkazů vyšel. Závěr o tom, že uzavřel se Společností kupní

smlouvu na zboží od firmy Petterson, je podle jeho přesvědčení v rozporu s provedenými důkazy, např. s objednávkou č. 0170991/M. Tvrdí, že faktury Společnosti mu nebyly doručeny, a poukazuje na to, že zpochybnil jejich pravost. Vytýká též odvolacímu soudu, že se v otázce půjček nevypořádal s jeho obranou, že poskytnuté částky byly jeho odměnou ze spolupráce se Společností, a má za to, že výslechem svědka Č. K. bylo prokázáno, že mu Dr. V. dlužil částku 30.000,- DEM.

Nesprávné právní posouzení [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.] dovolatel spatřuje především v otázce úroků z prodlení, jejichž výši odvolací soud stanovil v rozporu s ustanovením § 231 ZMO. Argumentuje, že neexistovala-li v době prodlení v České republice úřední eskontní sazba ani zákonná úroková sazba z půjček poskytovaných peněžními ústavy, činí sazba úroku z prodlení 6 %. Zároveň vytýká odvolacímu soudu, že ignoroval speciální úpravu v § 711 ZMO, podle níž by úrok z prodlení činil jen 5 %.

Dovolatel podrobil kritice též právní závěr odvolacího soudu, že v případě tvrzených půjček se jednalo o poskytnutí plnění bez právního důvodu. Zdůraznil, že obě strany tvrdily, že tu byl právní důvod k plněn a že bylo na žalobci, aby prokázal právní důvod jím tvrzený; pokud se mu to nezdařilo, měla být žaloba zamítnuta. S odkazem na „rozhodnutí R 1/1979“ argumentoval, že za plnění bez právního důvodu je možno považovat jen plnění, k němuž došlo omylem, což není tento případ.

Dále dovolatel namítá, že odvolací soud v otázce tvrzených půjček nesprávně aplikoval ustanovení § 14 ZMPS. Prosazuje názor, že „vztah z bezdůvodného obohacení je vztah dvoustranný a není v žádném případě jednostranným právním úkonem“, z čehož dovozuje, že na vztah z bezdůvodného obohacení je třeba použít analogicky § 15 ZMPS, takže vztahy z bezdůvodného obohacení se budou analogicky řídit právem místa, kde vznikla škoda, tj. v souzené věci ve Švýcarsku, kde byl veden účet, z něhož byla poukázána platba ve prospěch obohaceného.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném výroku pod bodem I zrušil.

Žalobce se k dovolání nevyjádřil.

Se zřetelem k době vydání rozsudku odvolacího soudu se uplatní pro dovolací řízení - v souladu s bodem 7. článku II., části první, přechodných ustanovení zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném do 31. prosince 2012.

Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení) při splnění podmínek povinného zastoupení (§ 241 odst. 1, odst. 4 o. s. ř.), se zabýval nejdříve otázkou, zda je dovolání v této věci přípustné, neboť dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu pouze tehdy, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Napadený výrok rozsudku odvolacího soudu je výrokem potvrzujícím, proti němuž je dovolání přípustné za podmínek stanovených v § 237 odst. 1 písm. b) a písm. c) o. s. ř. Dovolatel se tedy mýlí především v názoru, že dovolání je přípustné (též) podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

Při posouzení přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. je třeba nejprve zdůraznit, že v tomto dovolacím řízení se jedná o jinou procesní situaci než byla ta, na jejímž základě Nejvyšší soud v dovolacím řízení vedeném pod sp. zn. 23 Cdo 2433/2009 shledal předchozí dovolání žalovaného proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 10. prosince 2008, č. j. 28 Cdo 7/2007-405, jako celek přípustným podle tohoto ustanovení.

Předmětem řízení v souzené věci jsou čtyři nároky se samostatným skutkovým základem (jedná se o

případ tzv. objektivní kumulace, srov. § 112 o. s. ř.), přípustnost dovolání je tedy třeba zkoumat u každého z nich zvlášť (srov. obdobně závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 2011, sp. zn. 29 Cdo 3816/2011, jež je, stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu zde citovaná, veřejnosti dostupné na jeho webových stránkách).

Nejvyšší soud vysvětlil již v usnesení ze dne 5. listopadu 2008, sp. zn. 22 Cdo 3602/2007, uveřejněném pod číslem 69/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, že nenapadá-li dovolatel nesprávnost právního názoru odvolacího soudu vyjádřeného v jeho předchoz rozhodnutí, jímž bylo prvé rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení, přičemž tento právní názor vedl soud prvního stupně k tomu, aby v novém rozhodnutí rozhodl jinak než v předchozím zrušeném rozhodnutí, může být o přípustnosti dovolání proti tentokrát potvrzujícímu rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé uvažováno jen z hlediska § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

V souzené věci soud prvního stupně svým v pořadí druhým rozsudkem rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozhodnutí (v zamítavém rozsudku ze dne 23. května 1997, č. j. 44 C 178/96-52), jsa vázán právním názorem odvolacího soudu, že plnění uplatněné z titulu smluvního závazku lze beze změny žaloby přiznat z důvodu bezdůvodného obohacení, vysloveným v jeho kasačním usnesení ze dne 31. května 2000, č. j. 28 Co 573/97-73. Odvolací soud ve svém prvním (předchozím rozhodnutím Nejvyššího soudu zrušeném) rozsudku ze dne 10. prosince 2008, č. j. 28 Co 7/2007-405, žalobci všechny uplatněné nároky přiznal z titulu bezdůvodného obohacení a žalovaný v dovolání proti tomuto rozsudku správnost uvedeného právního názoru napadl. V rozsudku ze dne 14. prosince 2012, č. j. 28 Co 7/2007-672, však odvolací soud přisoudil z titulu bezdůvodného obohacení pouze oba nároky z tvrzené půjčky, a protože dovolatel i tentokrát uvedený právní názor zpochybňuje, je ve vztahu k rozhodnutí o těchto nárocích dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. Ve zbytku pak, ve vztahu k oběma nárokům, které byly žalobci přiznány z titulu kupních smluv, může být dovolání přípustné pouze podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (zrušeného nálezem Ústavního soudu ze dne 21. února 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, ke dni 31. prosince 2012), tedy tehdy, dospěje-li dovolací soud, jsa přitom vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně jejich obsahového vymezení (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nepřesné poučení odvolacího soudu, neboť nesprávné poučení o tom, že dovolání je (v celém rozsahu nepodmíněně) přípustné, přípustnost dovolání nezakládá (srov. shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2002, sp. zn. 29 Odo 425/2002, uveřejněné pod číslem 51/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí nemůže založit výtka, že napadené rozhodnutí je překvapivé, neboť se jedná o námitku vady řízení v intencích § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., nezahrnující řešení otázky procesního práva, nehledě na to že účastník řízení střežící svá práva nemůže být zaskočen tím, že soud kvalifikoval uplatněný nárok způsobem, který prosazovala protistrana (srov. k tomu obdobně např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. ledna 2011, sp. zn. 32 Cdo 721/2010, a ze dne 29. dubna 2013, sp. zn. 32 Cdo 1591/2011). Stejně tak nemůže přivodit závěr o přípustnosti dovolání námitka, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť i jejím prostřednictvím je uplatněna pouze vada řízení (srov. § 237 odst. 3, část věty za středníkem, o. s. ř.). Z napadeného rozhodnutí je ostatně zřejmé, že je založeno na aplikaci práva České republiky,

přičemž švýcarským právem se odvolací soud zabývá toliko v rámci argumentace, že ani při jeho aplikaci by výsledek řízení v této jeho části (stran zboží od Flyhorse a Petterson) nebyl jiný.

Námitkou nedostatku žalobcovy aktivní věcné legitimace, založenou na zpochybnění platnosti smlouvy o postoupení pohledávek pro neurčitost (§ 37 odst. 1 obč. zák.), se tu oproti očekávání dovolatele otevírá otázka právní, leč nikoliv taková, že by v důsledku jejího řešení mělo napadené rozhodnutí zásadní význam po právní stránce. Odvolací soud řešil otázku platnosti smlouvy o postoupení implicite (zjevně ji posoudil jako platnou a vycházel z ní, v situaci, kdy nebylo prokázáno, že postupitel postoupení pohledávek dlužníku oznámil), přičemž nelze dovodit, že se přitom odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu (srov. např. usnesení ze dne 31. července 2003, sp. zn. 20 Cdo 1319/2002, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, sešit č. 9, ročník 2003, pod číslem 165/2003, usnesení ze dne 28. června 2006, sp. zn. 29 Odo 775/2004, uveřejněné v témže časopise, sešit č. 12, ročník 2006, pod číslem 171, a rozsudek ze dne 19. října 2004, sp. zn. 31 Cdo 678/2009, uveřejněný pod číslem 27/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Posouzení předmětné smlouvy o postoupení jako platné je v souladu s požadavkem, který vůči obecným soudům uplatňuje Ústavní soud, jestliže zdůrazňuje, že základním principem výkladu smluv, reflektujícím autonomii smluvních stran v soukromoprávních vztazích a společenskou a hospodářskou funkci soukromoprávní smlouvy, je priorita výkladu, jenž nevede k závěru o neplatnosti smlouvy, je-li takový výklad možný. Postup upřednostňující výklad vedoucí k závěru o neplatnosti smlouvy Ústavní soud posuzuje jako rozporný s principy právního státu a tudíž ústavně nekonformní (srov. např. nález ze dne 14. dubna 2005, sp. zn. I. ÚS 625/2003, uveřejněný pod číslem 84/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu). Zbývá pak ještě dodat, že vzhledem k úpravě postoupení pohledávky obsažené v ustanovení § 138 a násl. ZMO tu není důvodu, proč by nebyla použitelná judikatura vztahující se k úpravě tohoto institutu v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku.

Námitky, jejichž prostřednictvím dovolatel zpochybňuje zjištěný skutkový stav věci, jsou podřaditelné pod dovolací důvod stanovený v § 241a odst. 3 o. s. ř.; k okolnostem uplatněným tímto dovolacím důvodem se při posouzení přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nepřihlíží (srov. § 237 odst. 3, část věty za středníkem, o. s. ř.).

Nejvyšší soud shledává zásadní právní význam napadeného rozhodnutí – a pouze potud má dovolání v části zpochybňující přísudek práva na zaplacení obou kupních cen s příslušenstvím za přípustné – toliko v otázce určení výše úroků z prodlení, neboť výkladem pojmu „úřední eskontní sazba“ obsaženého v ustanovení § 231 ZMO se ve své rozhodovací praxi dosud nezabýval.

Podle ustanovení § 231 ZMO týká-li se prodlení závazku peněžitého, je dlužník povinen platit z neuhrazené částky úroky z prodlení podle odstavce 2; úroky z prodlení se platí v měně, na kterou zní hlavní závazek (odstavec 1). Úroky z prodlení jsou o 1 % vyšší, než je úřední eskontní sazba platná v zemi dlužníka v době prodlení, není-li tam taková sazba stanovena, je úrok z prodlení o 1 % vyšší, než je tam platná zákonná úroková sazba z půjček poskytovaných peněžními ústavy, jinak činí 6 % (odstavec 2).

Z dikce § 231 odst. 2 ZMO je zřejmé (Nejvyšší soud tu neshledává prostor pro jiný výklad), že úřední eskontní sazbou platnou v zemi dlužníka ve smyslu tohoto ustanovení je eskontní sazba závazně stanovená v příslušné zemi normativním právním aktem či jiným obdobným autoritativním způsobem.

Skutková zjištění, z nichž v této otázce odvolací soud vycházel, neumožňují spolehlivý závěr, že úroková sazba, na jejímž základě určil výši úroku z prodlení, byla úřední eskontní sazbou ve smyslu shora vyloženém. Otázkou, zda tu byla v rozhodné době zákonná úroková sazba z půjček poskytovaných peněžními ústavy, se odvolací soud nezabýval. Nejvyšší soud k tomu poznamenává, že podle díla Kopáč, L.: Komentář k zákoníku mezinárodního obchodu. Praha. PANORAMA PRAHA,

1984, s. 130, v tehdejší ČSSR nebyla stanovena úřední eskontní sazba a jiné předpisy upravující úrokovou sazbu nebyly aplikovatelné na majetkové vztahy v mezinárodním obchodním styku. Nebude-li v souzené věci zjištěno, že tu byla v době, kdy se žalovaný dostal do prodlení, úřední eskontní sazba, popřípadě zákonná úroková sazba z půjček poskytovaných peněžními ústavy, pak nezbude jiné řešení než určení úroku z prodlení ve výši 6 % p. a.

Za těchto okolností nezbývá než uzavřít, že ve vztahu k přísudku úroků z prodlení z částek 859.427,- Kč a 166.764,20 Kč je dovolání nejen přípustné, nýbrž též důvodné, neboť dovolací důvod nesprávného právního posouzení stanovený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. byl uplatněn opodstatněně.

Argumentace ustanovením § 711 ZMO ve vazbě na § 428 odst. 2 ZMO, jejímž prostřednictví dovolatel prosazuje názor, že úrok z prodlení má být stanoven ve výši 5 %, však ve vztahu k nárokům na zaplacení zboží od Flyhorse a Petterson, které odvolací soud posoudil jako práva z kupních smluv, neobstojí již z toho důvodu, že ustanovení § 711 ZMO se vztahuje toliko na nároky z bezdůvodného obohacení.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu v části přisuzující žalobci úrok z prodlení ve výši 11,50 % z částky 859.427,- Kč p. a. od l. listopadu 1996 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 11,50 % p. a. z částky 166.764,20 Kč od 1. listopadu 1996 do zaplacení, není z uvedených důvodů správné, Nejvyšší soud je, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. v tomto rozsahu zrušil a věc v tomto rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 3 věty první o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

V části, v níž směřovalo proti rozhodnutí odvolacího soudu v potvrzujícím výroku stran soudem prvního stupně přisouzených částek 859.427,- Kč a 166.764,20 Kč, pak Nejvyšší soud dovolání jako nepřípustné podle ustanovení § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. c) o. s. ř. odmítl.

Proti rozhodnutí odvolacího soudu v potvrzujícím výroku vztahujícím se k částkám 508.285,- Kč a 346.460,- Kč, oběma s úrokem z prodlení ve výši 11,50 % p. a. od 1. listopadu 1996 do zaplacení, uplatněným žalobou jako pohledávky z půjček a přisouzeným z titulu bezdůvodného obohacení, je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., důvodné je však pouze v tom rozsahu, v němž napadá výrok přisuzující žalobci úrok z prodlení.

Námitku nedostatku žalobcovy aktivní věcné legitimace, založenou na tvrzené neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávek, shledal Nejvyšší soud nedůvodnou. Pokud jde o neplatnost pro neurčitost identifikace postupovaných pohledávek, odkazuje na shora uvedené závěry vztahující se k pohledávkám z kupních smluv. Stran pohledávek z bezdůvodného obohacení (z tvrzených, leč neprokázaných půjček) je k tomu třeba doplnit – vzhledem k argumentu dovolatele, že žalobci nebyly postoupeny ty pohledávky, které mu byly přiznány – odkaz na rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 19. října 2011, sp. zn. 31 Cdo 678/2009, uveřejněný pod číslem 27/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle jehož závěrů na postupníka může přejít postoupená pohledávka z bezdůvodného obohacení, i když ji účastníci v postupní smlouvě kvalifikovali jako pohledávku vyplývající ze smlouvy o půjčce.

Opodstatněná není ani námitka, jejímž prostřednictvím dovolatel zpochybňuje správnost závěru o tom, že bylo poskytnuto plnění bez právního důvodu, a prosazuje názor, že neprokázal-li žalobce tvrzený právní důvod poskytnutého plnění, měla být žaloba bez dalšího zamítnuta. Nejvyšší soud se ve své rozhodovací praxi řešením dovolatelem předestřených právních otázek opakovaně zabýval. Bylo tomu tak sice ve vztahu k občanskému zákoníku, vzhledem k totožné koncepci úpravy neoprávněného majetkového prospěchu v obou kodexech soukromého práva (v občanském zákoníku a ZMO) jsou však příslušné judikatorní závěry použitelné i v souzené věci. S těmito závěry, od nichž

se Nejvyšší soud nehodlá odchýlit, je dovolatelem kritizované právní posouzení odvolacího soudu v souladu.

Nejvyšší soud ve své judikatuře vysvětlil, že posouzení, zda mezi účastníky jde o vztah z bezdůvodného obohacení, závisí na naplnění znaků skutkové podstaty ustanovení § 451 odst. 1 a 2 obč. zák., totiž zda obohacený získal majetkový prospěch (zda mu bylo plněno), a dále, že pro získání tohoto majetkového prospěchu chyběl na jeho straně právní důvod. Při naplnění obou těchto znaků vzniká obohacenému povinnost vydat to, o co se bezdůvodně obohatil, a právo toho, na jehož úkor k obohacení došlo, požadovat vydání tohoto plnění (§ 456 obč. zák.). Domáhá-li se tedy žalobce vrácení určité peněžní částky s tvrzením, že ji předal žalovanému, leží na něm důkazní břemeno o tom, že tuto částku žalovanému předal. Na žalovaném pak je, aby prokázal, že mu bylo peněžité plnění poskytnuto na základě právního důvodu, který ho opravňuje peníze si ponechat. Jestliže neunese v tomto směru důkazní břemeno a nebude-li v řízení zjištěn ani jiný právní důvod přijetí plnění, znamená to, že právní titul na jeho straně chybí, takže plnění bylo přijato bez právního důvodu [srov. např. rozsudek ze dne 27. února prosince 2001, sp. zn. 25 Cdo 1167/98, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck (dále též jen „Soubor“), pod číslem C 268, rozsudek ze dne 19. prosince 2002, sp. zn. 25 Cdo 246/2001, a usnesení ze dne 28. srpna 2013, sp. zn. 26 Cdo 1494/2013 (ústavní stížnost proti němuž byla usnesením Ústavního soudu ze dne 13. února 2014, sp. zn. III. ÚS 3434/2013, odmítnuta)].

V rozsudku ze dne 28. června 2010, sp. zn. 23 Cdo 1494/2008, pak Nejvyšší soud dospěl k týmž závěrům v situaci, v níž žalobce (právě tak jako v souzené věci) právní důvod poskytnutého plnění tvrdil, leč neprokázal. Ze stanoviska bývalého Nejvyššího soudu Slovenské republiky (oproti mínění dovolatele se nejedná o rozhodnutí) Cpj 37/78, uveřejněného pod číslem 1/1979 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, opačný závěr nevyplývá.

Neobstojí ani výtka, že se odvolací soud v otázce půjček nevypořádal s obranou dovolatele. Odvolací soud provedl v této otázce obsáhlé dokazování, při hodnocení důkazů postupoval v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. a přesvědčivě vyložil, proč z výsledků provedeného dokazování nevyplývá spolehlivý závěr, že předmětné platby byly odměnou dovolatele z jeho spolupráce se Společností (resp. jeho podílem na zisku či provizí). Uspokojivě přitom též vysvětlil, proč neprovedl důkaz výslechem svědka Ing. B. S.

Zároveň však je třeba zdůraznit, a to ve vztahu k oběma shora uvedeným dovolacím námitkám, že odvolací soud nezaložil závěr o tom, že uvedené plnění je třeba posoudit jako bezdůvodné obohacení na straně žalovaného, pouze na dovoláním zpochybněném závěru, že se nepodařilo prokázat právní důvod plnění, resp. že se jedná o plnění bez právního důvodu. Dalším důvodem, jenž by obstál sám o sobě, byl subsidiárně dovozený závěr o tom, že případné profitování dovolatele na zisku z obchodů švýcarských společností při dodávkách počítačových komponentů pro Šmeralovy závody do doby, než dovolatel začal se Společností spolupracovat jako podnikatel, nemohlo mít žádný právní podklad. Tento právní závěr, který dovoláním napaden nebyl a nepodléhá tedy dovolacímu přezkumu (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.), postačí sám o sobě pro posouzení, že předmětným plněním došlo u žalovaného k bezdůvodnému obohacení ve smyslu ustanovení § 703 odst. 1 ZMO (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. prosince 1997, sp. zn. 3 Cdon 1374/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura, sešit č. 2, ročník 1998, pod číslem 17, a mutatis mutandis usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Proto pouze pro úplnost Nejvyšší soud připomíná, že obohacení je bezdůvodným tehdy, došlo-li k němu způsobem, který není právním řádem uznaným důvodem nabývání majetkových hodnot (z rozhodnutí Nejvyššího soudu srov. např. rozsudek ze dne 25. března 2008, sp. zn. 33 Odo 79/2006, uveřejněný v Souboru pod číslem C 6244, rozsudek ze dne 20. července 2011, sp. zn. 28 Cdo 4755/2009, a rozsudek ze dne 5. srpna 2013, sp. zn. 28 Cdo 3658/2012). Zřetel je třeba vzít též na judikaturní závěry Ústavního soudu (srov. např. usnesení ze

dne 12. listopadu 2009, sp. zn. III. ÚS 1285/09, in www.nalus.cz) zdůrazňující obecnou (materiálnímu právnímu státu imanentní) zásadu ex iniuria ius non oritur (z bezpráví právo vzejít nemůže).

Neobstojí ani dovolací námitka zpochybňující správnost aplikace ustanovení § 14 ZMPS, založená na argumentu, že „bezdůvodné obohacení je vztah dvoustranný a není v žádném případě jednostranným právním úkonem“.

Podle ustanovení § 14 ZMPS právní poměry vzniklé z jednostranných právních úkonů se řídí právním řádem státu, v němž má dlužník bydliště (sídlo).

Podle ustanovení § 22 odst. 1 ZMO právním úkonem je každé jednání nebo jiné chování (opomenutí), z něhož jasně vyplývá projev vůle založit, změnit, nebo zrušit práva a povinnosti, které právní předpisy s takovým projevem spojují.

Podle ustanovení § 100 odst. 1 ZMO ze závazkového vztahu vzniká určité osobě (věřiteli) právo na určité plnění (pohledávka) od určité osoby jiné (dlužníka) a v době splatnosti právo toto plnění vymáhat (nárok) a dlužníkovi vzniká povinnost plnění uskutečnit (závazek).

Podle ustanovení § 101 ZMO závazkové vztahy vznikají ze smluv, ze způsobené škody, z bezdůvodného obohacení nebo z jiných skutečností uvedených v tomto zákoně.

Dovolatelova argumentace je chybná, neboť se v ní směšují dva právní pojmy (dvě právní entity), právní vztah (v dikci ZMPS „právní poměr“) a právní úkon jako právní skutečnost, z níž právní vztah vzniká. Není pochyb, že právní vztah z bezdůvodného obohacení je závazkovým právním vztahem (obligací) a že závazkový právní vztah (jako právní vztah relativní) je vždy právním vztahem dvoustranným, popř. vícestranným. Jedná se tu o to, zda závazkový právní vztah z bezdůvodného obohacení vzniklého plněním bez právního důvodu je či nikoliv právním poměrem vzniklým z jednostranného právního úkonu ve smyslu ustanovení § 14 ZMPS. Tato otázka již byla v judikatuře Nejvyššího soudu vyřešena a odvolací soud se od této judikatury, na niž ve svém rozhodnutí odkazuje, neodchýlil. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 31. srpna 2011, sp. zn. 33 Cdo 3752/2009, formuloval a podrobně odůvodnil závěr, podle něhož vztah vzniklý z bezdůvodného obohacení spočívajícího v plnění bez právního důvodu je vztahem vzniklým z jednostranného právního úkonu, pro nějž platí, že se řídí právem státu, v němž má dlužník bydliště (§ 14 ZMPS). Protože otázku rozhodného práva odvolací soud řešil správně, nemohou obstát ani výhrady dovolatele k posouzení námitky promlčení, které jsou důsledkem aplikace rozhodného práva.

Opodstatněnou - z části dovolání brojící proti přísudku práva na vydání bezdůvodného obohacení - je pouze ta námitka, jíž dovolatel zpochybnil správnost právního posouzení odvolacího soudu v otázce výše úroku z prodlení, a to z týchž důvodů, pro něž bylo shledáno důvodným dovolání proti výroku přisuzujícímu žalobci úroky z prodlení ve výši 11,50 % z částek 859.427,- Kč a 166.764,20 Kč [§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.].

Dovolatelova argumentace ustanovením § 711 ZMO ve vazbě na § 428 odst. 2 ZMO neobstojí ani ve vztahu k nárokům z bezdůvodného obohacení. Ustanovení § 711 ZMO (jak odvolací soud správně postřehl) totiž neupravuje úrok z prodlení, nýbrž úrok, stejně jako ustanovení § 428 ZMO, na které ustanovení § 711 ZMO ve druhé větě co do výše úroku odkazuje. Zjištěný skutkový stav věci ostatně neumožňuje závěr, že žalovaný o bezdůvodném obohacení nevěděl.

Vady řízení uvedené v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. (tzv. zmatečnosti) ani jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž dovolací soud přihlíží z úřední povinnosti, i když nebyly v dovolání uplatněny (srov. § 242 odst. 3 větu

druhou o. s. ř.), jež by postihovaly část řízení předcházející rozhodnutí odvolacího soudu v potvrzujícím výroku stran částek 508.285,- Kč a 346.460,- Kč, Nejvyšší soud z obsahu spisu nezjistil.

Protože rozhodnutí odvolacího soudu v části potvrzujícího výroku stran úroků z prodlení ve výši 11,50 % z částek 508.285,- Kč a 346.460,- Kč od l. listopadu 1996 do zaplacení není správné, Nejvyšší soud je, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty za středníkem, o. s. ř. v této části zrušil, spolu se závislými výroky o nákladech řízení [§ 242 odst. 2 písm. b) o. s. ř.], a věc v tomto rozsahu podle ustanovení § 243b odst. 3 věty první o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

V části potvrzujícího výroku stran částek 508.285,- Kč a 346.460,- Kč pak Nejvyšší soud shledal napadené rozhodnutí z pohledu uplatněných dovolacích důvodů správným a v tomto rozsahu proto dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování